

Mange af disse arealer er senere tilplantet og udgør nu en del af en skov.

Ad nr. 4. Bestemmelsen omhandler alene de såkaldte »A-Plantager«, se bemærkninger til nr. 3, Ad II.

Der er en anden type plantager, der er anlagt ved Hedeselskabets medvirken og i et vist omfang med statstilskud, kaldet »B-Plantager«. Disse er ikke pålagt hverken betinget eller endelig fredskovspligt, er altså ikke fredskovsplantager, hvorfor de ikke er omfattet af bestemmelsen.

Fredskovspligten er kun gældende for plantagernes bevoksede del samt utilplantede arealer, der er en integreret del heraf, jf. stk. 3. Kommende tilplantninger på deklarationsarealet, som kan karakteriseres som skov og ikke blot som juletræskultur, vil blive fredskovspligtige, selv om der ikke er ydet statstilskud. Se iøvrigt stk. 2.

Ad nr. 5. Forslaget svarer i det store og hele til den gældende lovs § 1, II, A og B.

Efter bestemmelsen fastlægges fredskovspligt for en stor del af de private skove på grundlag af, om der var skov eller træarter, som kan udvikles til højstammede bevoksninger, i 1805, eller – for de sønderjyske landsdeles vedkommende – i 1784. I de pågældende år trådte de forordninger om skove, der er nævnt i de indledende bemærkninger til § 3, i kraft.

De sønderjyske landsdele er de landområder, der ved fredstraktaten i Versailles af 28. juni 1919 blev overdraget til Danmark, jf. lov nr. 351 af 9. juli 1920 om indlemmelse af de sønderjyske landsdele i kongeriget.

Det kunne overvejes at opgave forbindelsen mellem fredskovspligten og de gamle forordninger. Det skyldes bl.a., at det tilgængelige kortmateriale ofte ikke viser forholdene for netop årene 1784 og 1805.

Det foreslås imidlertid at fastholde disse årstal først og fremmest af de grunde, der er nævnt i indledningen til bemærkninger til § 4, stk. 1.

Ad nr. 6. Forslaget er identisk med den tilsvarende bestemmelse i den gældende lovs § 1, I, om skove, der ved lovens ikrafttræden, det vil sige 14. maj 1935, tilhørte offentlige stiftelser.

Ved offentlige stiftelser forstås, ligesom efter den gældende lov, stiftelser, der er under offentligt tilsyn, og hvis midler ifølge fundatsen skal komme en større, ubestemt kreds af personer til gode. Sådanne skove har i det store og hele ikke været

handlet, og der forekommer derfor ikke skødepåtegninger til afgørelse af fredskovsforholdene.

Ad nr. 7. Bestemmelsen er en lovteknisk præcisering af den gældende lovs § 1, II, B, b. Denne omhandler skove, der er anlagt på de fæstebondejorder, som godsejeren unddrog fra bondebrug i henhold til udskiftningsforordningen af 1787 og skovforordningen af 1805. I henhold til disse regler kunne hovedgårdsejere unddrage fæstebondejord fra bønderne på betingelse af, at arealerne blev tilplantet.

De majorater, der blev frigjort i henhold til majoratsloven (lovbekendtgørelse nr. 638 af 16. september 1986), var alle hovedgårde. Der var tale om de såkaldte len (grevskaaber og baronier), stamhuse og fideikommiss, som omfatter en væsentlig del af de gamle, private godsskove.

Det antages, at en stor del af de gamle, private godsskove er fredskovspligtige ifølge den gældende lovs § 1, II, B, b.

Ad nr. 8. Mange jyske egekrat og andre naturskove er fredskovspligtige ifølge retspraksis, men det fremgår ikke klart af loven.

Der er i mange tilfælde knyttet naturvidenskabelige og/eller landskabelige interesser til disse naturskove, jf. bemærkninger til lovforslagets § 16, stk. 1.

Bestemmelsen omfatter, i modsætning til den gældende lov, egekrat uden hensyn til deres alder.

De øvrige typer af naturskove, f.eks. bøgepur og klippeløkker vil oftest være fredskovspligtige efter reglen i nr. 5.

Ad Stk. 2

Se bemærkningerne til stk. 1, nr. 3, ad II, og til nr. 4.

Ad Stk. 3

Bestemmelsen svarer delvis til den gældende lovs § 6, stk. 5. Den tilsigter at bevare de ikke-træbevoksede arealer, der som en del af skoven udgør en landskabsmæssig naturlig sammenhæng med den egentlige skovbevoksning. Som eksempel på sådanne arealer kan nævnes heder, moser og strandenge uanset størrelsen heraf, jf. forslaget til § 16, stk. 3, og bemærkninger dertil.

Bestemmelsen gælder desuden for (tidligere) tjenestejorder, samt for klitter, marker og enge, der udgør en del af skovejendommen.